

der var forenelige med Algers suverænitæt, ville blive givet de franske interesser i Alger. Den havde ikke stillet forudgående betingelser for optagelse af forhandlinger. Der udtryktes beklagelse over, at Frankrig hidtil ikke havde efterkommet denne opfordring. De Gaulle havde på en pressekonference den 25. oktober 1958 foreslået FLNs militærledere at sætte sig i forbindelse med den franske militærkommando med anmodning om, at skydningen måtte blive indstillet. En sådan fremgangsmåde ville imidlertid være ensbetydende med overgivelse fra den algerske oprørsbevægelses side og kunne derfor ikke accepteres af den provisoriske regering. Talerne kritiserede det i Alger den 26.-28. september 1958 stedfundne referendum og valgene til den franske nationalforsamling den 28.-30. november 1958. Medens andre afrikanske territorier under fransk myndighed ved nævnte referendum havde haft mulighed for at vælge mellem selvstændighed eller at forblive med en vis status i det franske fællesskab, kunne den algerske befolkning kun stemme for eller imod den nye franske forfatning. Det store antal ja-stemmer måtte ses på baggrund af, at de franske militærmyndigheder i Alger havde udøvet pres på den lokale befolkning. Valgene til nationalforsamlingen havde været en fiasko, idet der ikke var blevet valgt en eneste ægte repræsentant for den algerske uafhængighedsbevægelse. Den franske regerings politik i den senere tid viste, at den stadig ønskede at fastholde den fiktion, at Alger var en integreret del af Frankrig, til trods for, at den indfødte befolkning igennem mere end 4 års blodig kamp havde tilkendegivet deres vilje til selvstændighed. Talerne udtalte, at det var FN's pligt ikke alene at appellere til forhandlinger, men også at angive en løsning, som var i overensstemmelse med folkenes fundamentale ret til frihed og uafhængighed. *Repræsentanterne fra Tunis og Marokko* understregede endvidere, at krigen i Alger udgjorde en trussel mod international fred og sikkerhed, og de henviste til de grænseepisoder, der stadig fandt sted ved deres grænser til Alger.

Kun få vestlige lande tog del i debatten. *Storbritanniens repræsentant* udtalte i et kort indlæg, at han anså det for tvivlsomt,

om drøftelserne i udvalget ville få en gunstig indvirkning på løsningen af Alger-problemet. Storbritannien måtte fortsat hævde, at FN var inkompetent til at behandle dette spørgsmål i overensstemmelse med pagtens art. 2, stk. 7. USA tog ikke del i debatten.

Afghanistan og 16 andre asiatiske og afrikanske lande fremsatte under debatten et resolutionsforslag, der i præambles stk. 2 og 3 henviser til de af 11. og 12. plenarforsamling vedtagne resolutioner om Alger-spørgsmålet, i præambles stk. 4 anerkendes den algerske befolknings ret til uafhængighed, i stk. 5 udtrykkes der bekymring over fortsættelsen af krigen i Alger, i stk. 6 udtales det, at den nuværende situation i Alger udgør en trussel mod international fred og sikkerhed, og i præambles stk. 7 bemærkes det, at den provisoriske regering for republikken Alger har udtrykt villighed til at optage forhandlinger med den franske regering. I resolutionsforslagets eneste operative paragraf opfordres der til forhandlinger imellem de to parter, med henblik på at der kan nås en løsning i overensstemmelse med FN-pagten. Efter at 17-magts-resolutionsforslaget var blevet fremsat, hævdede flere af forslagsstillerne, at en vedtagelse af resolutionen ikke ville indebære nogen anerkendelse af den provisoriske regering for republikken Alger, og de understregede, at flere af forslagsstillerne endnu ikke havde anerkendt denne regering.

Da omtalen i 17-magtsforslaget af den algerske befolknings ret til uafhængighed i præambles stk. 4 og den provisoriske regerings villighed til at optage forhandlinger med den franske regering i præambles stk. 7 i første række var en anstødssten for en del af de latinamerikanske landes stilling til vedtagelsen af en resolution om Alger, fremsatte *Haitis delegation* under den følgende debat et ændringsforslag. I henhold til dette skulle stk. 4 i præamblen erstattes med „at plenarforsamlingen i overensstemmelse med art. 1 (2) i pagten anerkender den algerske befolknings ret til at bestemme deres egen skæbne“, og stk. 7 i præamblen erstattes med „at plenarforsamlingen bemærker sig, at såvel den franske regering som de algerske ledere har bekræftet deres ønske om at optage forhandlinger“. Haitis repræsentant hen-